

Siyaset ve şahsiyet farkı

Makbul bir insan, akıllı düşmanından çok, ahmak dostlarından zarar görür.

Ulvî, kudsi dâvâlar için de aynı durum geçerli.

Bugünlerde vefatının 90. yıldönümü vesilesiyle rahmetle andığımız Sultan II. Abdülhamid, hakikaten hem makbul bir şahsiyet idi, hem de bütün gayesi ulvî, kudsi olan İslâm dâvâsına hizmet etmekte.

İşte, 33 sene müddetle padişahlık yapan bu zirve şahsiyet, süper güçleri arkasına alan zalim düşmanları tarafından değil, belki düşmanın oyununa gelen, tuzağına düşen dengesiz, muhakemesiz dostlarının hatası sebebiyle yıkıldı.

Evet, Sultan Abdülhamid, Osmanlı ve Rusya arasında 1877-78`de yaşanan ve tarihte “Küçük kıyâmet” diye isimlendirilen dehşetli “93 Harbi” yıkmadı, yıkamadı.

Aynı şekilde, Osmanlı tarihinin en önemli iç hadisesi sayılan Hürriyet, Meşrûtiyet ve Kânun-i Esâsi çalkantıları da yıkmadı, yıkamadı.

Ne zaman ki, 31 Mart Hadisesinde (13 Nisan 1909), güyâ padişahın dostu ve hayırhahı ayağıyla bir kısım muhakemesizler meydanlara çıkıp sokaklara taştilar ve adeta “tuti kuşları” misâli “Şeriat isteriz!” diye ortalığı velveleye verdiler, işte o zaman sinsî düşmanların kamufleli tuzağına düştüler ve o dâhî padişahı da fecî bir âkıbete düşürdüler. (Bkz: Münâzarât, s. 83)

Demek ki, birileri her türlü planı hazırlamış, iş sadece bir sebebin, bir bahanenin zuhûruna kalmıştı. Beklenen sebep, 31 Mart Vak`asında pek büyük bir gürültü ile ortaya çıktı.

Evet, hem velî, hem de dehâ derecesinde bir kabiliyete sahip olan Sultan Abdülhamid, ne yazık ki bu ibretlik vak`adan çok kısa bir süre sonra (27 Nisan) Selânik`ten İstanbul`a hurûç eden gayr-ı nizamî Hareket Ordusu`nun dayatması neticesi tahttan indirildi.

Ne acıdır ki, iş bununla da sınırlı kalmadı, ayrıca şu fecâatler yaşandı:

1) Padişah hakkındaki “hal kararı”nı Meclis`ten çıkarttıran kişi, Yahudi ve masonların en çok perestîş ettiği komitacı tabiatlı Talat Beydir.

2) Meclis`in “hal kararı”nı Sultan Abdülhamid`e götüren heyetin sözcüsü, Selânik mebusu azılı Yahudi Emanuel Karasso`dur. (İleride, Hahambaşı Haim Naum`la birlikte Lozan Konferansına da nüfûz kabiliyetini gösterecek kişidir.)

3) Devletin en mahrem mevkii olan Yıldız Sarayı, Hareket Ordusu çapulcuları tarafından yağma edildi.

4) Çapulcular, padişahın hususî hayatına da tecavüz ettiler, hanımının özel ziynetine varıncaya kadar, ne buldularsa gasp ve garet ettiler.

5) Kurdukları sıkıyönetim mahkemesinde yüzlerce mâsumun hakkına ve kanına girdiler.

6) Devleti ele geçiren komitacılar, eski istibdada rahmet okutacak dehşetli bir dikta rejimini ihdas ettiler.

Dünden bugüne

Cinnî şeytanlar gibi, insî şeytanlar da hep var olmuşlar ve saldırıya geçmek için daima fırsat kollamışlardır.

Onlara kızmanın bir faydası yok. Muhim olan tedbirli olmak, aklını kullanmak, dikkatli, müteyakkız davranmak, hata yapmamaya ve onların sinsî oyunlarına gelmemeye gayret sarfetmektir.

İşte, Sultan Abdülhamid`le dost geçinen muhakemesiz meddah gürûhü, maalesef o zamanlar akl-ı selimin gereği olan böylesi bir olgunluğu gösterememiş, dolayısıyla padişahla birlikte kendilerinin ve daha pekçok mâsumun hayatının kararmasına sebebiyet vermişlerdir.

Medâr-ı ibrettir ki, dost cenahta görünen muhakemesizler gürûhunun sözcüleri, dün olduğu gibi günümüzde de ufukları karartmaya, zihinleri bulandırmaya devam ediyorlar.

Bugün bu “sâdik ahmaklar”dan bazıları çıkıp meselâ şu tarz iddialarda bulunabiliyor: “Birçok Osmanlı münevveri gibi, Mehmet Âkif ve Bediüzzaman Said Nursî gibi şahsiyetler de Sultan Abdülhamid`i vaktiyle anlayamadı. Ona saldıran, ona hakaret edenlerle beraber oldu; sonra da pişmanlık duyarak ondan özür ve helâllik diledi.”

Merhûm Âkif hakkında birşey diyemeyiz. Yazdıklarının tamamına vâkif değiliz.

Ancak, Üstad Bediüzzaman`ın bütün yazdıkları meydanda duruyor. Hiçbir eserinin hiçbir yerinde Sultan Abdülhamid hakkında nedamet ettiği, yahut ondan özür dilediğine dair bir kayıt yok. Vardır diyen, göstermek durumunda.

Hem, Üstad Bediüzzaman`ın Sultan Abdülhamid`in şahsına yönelik hakaretâmiz bir sözü yoktur ki, bundan pişmanlık duysun, yahut dönüp özür dilesin.

Ayrıca, özür dilemek ile helâllik dilemenin farklı şeyler olduğunu her mü`minin idrak etmesi gerekir. Birbiriyle bir şekilde hukukları olan herkes, din kardeşiyle helâlleşir, helâlleşmeli.

Evet, Sultan Abdülhamid`in şahsına yönelik herhangi bir hakaret veya saldırısı bulunmayan Üstad Bediüzzaman, onun Mutlakıyet rejimi ve “mecbur olduğu istibdat” idaresini açık bir dille “menfî siyaset” şeklinde görmüş ve hayatının sonuna kadar da bunu böyle tarif etmekten çekinmemiştir.

Üstelik, bu tarz-ı siyasetin dahilinde en büyük zararı dine ve dindarlara verdiğini de gayet açık bir sûrette beyan ediyor, Üstad Bediüzzaman. (Bkz: Sünûhat, s. 67)

Bugün haddini aşarak Sultan Abdülhamid üzerinden Üstad Bediüzzaman`ı (belki bilmeden) karalamaya çalışanlara, bir sonraki yazıda o “devr-i istibdat”ın iç işleyişi hakkında bazı misâller vermenin yanı sıra, Üstad Bediüzzaman`ın dâhi olsa bile “şahs-ı vahid”in netâmeli durumu ile çok daha metin olan “şahs-ı mânevî” hakkında bütün ömründe hiç değişmeyen bakış açısını inşaallah yansıtmaya çalışalım.